

∞∞∞∞∞∞∞

Hoe moet je een platform opzetten voor kunstenaars uit Europa en Azië? Een platform dat verondersteld wordt een onderzoek op zich te zijn, dat zichzelf definieert door voortgang, niet door vooraf bepaalde antwoorden, structuren en hiërarchieën? Hoe moet je alles in constante onderhandeling houden? Choreografen en dansers weten heel goed hoe ze workshops moeten geven, hoe ze dingen moeten laten werken, ze zijn eraan gewend om zich snel aan te passen aan verschillende strategieën, om andere technieken te leren. Er is een gemakkelijke manier om te slagen, een efficiënte manier, gewoon door onmiddellijk aan de slag te gaan. Het ontwijkt het taalprobleem door het te vervangen door een andere taal. We hebben het gevoel dat dit in het geval van Monsoon te gemakkelijk zou zijn. Het lijkt gepaster om ons te begeven op onzeker terrein, zelfs om gefrustreerd te zijn, doordat we niet tot oplossingen komen.

Dus ons idee voor de werkprocedure is simpel: voor iedereen aankomt, vragen we hen afzonderlijk of ze een voorstel kunnen meebrengen van hoe we zouden kunnen werken, hoe we zouden kunnen beginnen. Maar vanaf dag één is geen enkele van deze voorstellen gerealiseerd: opgedeeld in drie groepen moet er over deze eerste suggesties van meet af aan opnieuw onderhandeld worden. Eén groep begint voorstellen te creëren voor de eerste dag, waarna de volgende groep het overneemt enzovoorts. Op deze manier kan er onderhandeld worden over strategieën, maar ook over de noden die ontstaan en bevredigd moeten worden (zoals een daguitstap naar Seoel, zoals meer of minder inleiding, zoals breekpunten of confrontaties). Dus dat is het idee: dat er zich daadwerkelijk een samenwerkingsproces zou kunnen ontwikkelen. En dat er ook een confrontatie kan plaatsvinden tussen verschillende meningen en strategieën: een groep kan het voorgestelde proces voor de volgende dag volgen, omkeren, of het simpelweg negeren.

∞∞∞∞∞∞∞

Met zo'n open voorstel – een structuur zonder structuur – moesten mediators en organisatoren ook onder elkaar onderhandelen. Proberen om het proces voor te stellen van zodra de procedure is toegepast, het onbewust voorstellen van het voorspelbare, terwijl je ook opgewonden (of gespannen?) was over het onvoorspelbare. Een reeks van 'wat-als'. Moesten we over iedere stap een discussie hebben of niet? Wanneer spraken we over dingen die gebeurden of niet gebeurden? Dit raakte nooit volledig opgelost, zelfs niet toen het einde in zicht kwam. Het kwam bovendrijven in de vorm van verschillende frasen doorheen de twee weken: interventie, feedback, 'het uitgooien van kleine vissen' als een mechanisme, enzovoorts. Allemaal terug te leiden naar de rol van de moderators. Vooral nadat het pro-

ces zich gedurende de eerste dagen had afgewikkeld, en de karakters zich begonnen te incorporeren bij iedere betrokkene. Groepsdynamiek. Verschillen begonnen zich aan te dienen, niet zeker welke gekleurd werden door bepaalde culturele tinten, en welke door een meer gemeenschappelijke basis zoals iemands artistieke/kritische praktijk. We worstelden met de problematiek van 'talen', persoonlijke verwachtingen – in de vorm van wat iemand van thuis had meegenomen ('ik ben geïnteresseerd in massage'), en degenen die gewoon gestimuleerd werden door een nieuwe ruimte ('de Koreaanse game-lifestyle').

∞∞∞∞∞∞∞

Het dagboek houdt niet echt steek. Wordt altijd te laat geschreven, soms dagen erna, vermoeid, niet weten waar het om draait, beschrijvend, op de verkeerde manier focussen, waar draait het om?

∞∞∞∞∞∞∞

Het begint met een reis naar Seoul – de behoefte aan oriëntatie, aan het in kaart brengen, is groter dan het verlangen naar concentratie en insluiting. Er zijn taken: dingen uitzoeken over mode, over internet gaming, over begrafenissen (wat een postmoderne keuze van onderwerpen!) en de resultaten mee terug brengen – maar ze werken vooral als een mogelijke focus voor sight seeing. Hoe dan ook: sommige resultaten die de dag erna gepresenteerd worden, laten beter zien wat het standpunt van mensen is... beter dan de effectieve onderzoeksresultaten: hoe kijken mensen... Jochen maakt filmpjes met zijn telefoon van alledaagse choreografieën, Mervin neemt honderden foto's die vaak de tussenruimte capteren, Dal vertelt over de zelfmoorden en misdaden en de andere duistere kanten van Seoul (wat voor hemzelf als inwoner eerder een liefdesverhaal lijkt). Dus: veel lijnen. Hoe worden die opgevolgd? De volgende dag focust op een andere plaats (of misschien ook weer niet) – op de deelnemers, zodat ze elkaars werk leren kennen: twee van hen leggen het werk uit aan een derde. En de manier waarop ze dat doen is tegelijk vooruitstrevend en koloniaal: wat neem je van het werk van een ander, en hoe interpreteer je het? Hoe vertaal je...

∞∞∞∞∞∞∞

Er zijn veel verschillende taalproblemen. Twee van de drie Koreanen (de vierde leeft al vijftien jaar in Parijs) spreken niet veel Engels, eigenlijk spreken ze sowieso niet veel. Begrijpen ze het niet? Wat begrijpen ze? Interesseert het ze? Wat is het standpunt van waaruit ze spreken? Welk is het onze? Of bestaat er misschien dan toch niet zoveel verschil tussen hier en het Westen?

Het feit dat het Culturele Centrum van Ansan een groot in-